

De jongen die niet van kerst hield

Karin Thomas

Dit kortverhaal werd je gratis aangeboden door:

HAMLEY
BOOKS

Hij stond er weer. Rechtop, tegen de muur van de schuur. Zijn vader had hem vanochtend vroeg gehaald. De kerstboom.

Jonas hield niet van kerst. Het was ieder jaar hetzelfde. Zijn moeder liep als een kip zonder kop door het huis. Alles moest worden versierd met lichtjes en op de ramen werd rode tape geplakt, zodat het allemaal kleine vierkantjes vormde. In die vierkantjes werd met nepsneeuw uit een spuitbus bolletjes gespoten. Zijn moeder vond dat gezellig, alsof het buiten echt sneeuwde.

Jonas zuchtte. Dan de kerstboom nog. Ieder jaar vroeg zijn moeder of hij wilde meehelpen met het optuigen ervan. Hij hoefde het niet in zijn hoofd te halen om nee te zeggen. Een maand lang deed zijn moeder of ze zelf de kerstvrouw was.

Jonas geloofde er niet in. Hij vond het een dom verhaal dat de kerstman ergens op de Noordpool woonde. Met elfen die het hele jaar door cadeautjes maakten, die de kerstman op kerstavond bij alle kinderen in de wereld bracht. Met rendieren die door de lucht vlogen. Wie verzint zoiets? Wat hij aan de kerstman vroeg, kreeg hij toch nooit.

Jonas pakte het boek waarin hij aan het lezen was en strekte zich uit op zijn bed. Het enige voordeel van kerst was dat hij twee weken vakantie had.

Hoewel hij het boek best spannend vond, vielen zijn ogen dicht.

Jonas sperde zijn ogen wijd open. Alles om hem heen was wit. Zijn adem kwam in kleine wolkjes uit zijn mond. Hij rilde, zijn spijkerbroek en trui waren te dun. Een kille wind waaide er dwars doorheen. Zijn pantoffels zakten diep weg in de laag sneeuw en dat zorgde ervoor dat zijn voeten binnen een paar minuten ijskoud waren.

Waar was hij?

Jonas kneep zichzelf keihard in zijn arm. Dit was een droom en hij moest wakker worden. Er gebeurde niets. Hij lag niet in zijn bed, hij stond helemaal alleen in de witte, koude vlakke.

In de verte klonk het gebrom van een motor. Jonas zag iets dat snel dichterbij kwam. Even later stopte er een slee naast hem. Als hij het niet zo koud had gehad, zou hij erom moeten lachen. Een slee met een motor. Er zat een vreemd kereltje op. Hij droeg een belachelijk pak; het leek op een rood-groen gestreepte pyjama. Op zijn hoofd stond een puntmuts die ver over zijn oren was getrokken.

‘Mita wan doggo wok, minkel.’

Het was een rare taal, maar Jonas verstond precies wat het kereltje tegen hem zei. *Ga achterop zitten, ongelovige.*

Jonas deed wat het kleine mannetje zei. Hij zat amper een seconde toen het mannetje met hem in vliegende vaart over de sneeuwvlakte reed.

De wilde rit duurde niet lang. Het mannetje reed door een poort en direct dacht Jonas dat hij in een sprookjeswereld terecht was gekomen. Er stond een groot huis in het midden van een plein. Eromheen stonden minihuisjes. Kleine mannetjes en een paar vrouwtjes liepen met armen vol cadeaus naar de enorme slee die voor het grote huis stond. Jonas kneep zijn ogen stijf dicht, maar toen hij ze weer opende, was er niets veranderd. Behalve dat er nieuwsgierige blikken op hem werden geworpen.

‘Koki,’ riep het kereltje naar hem. *Uitstappen.*

De deur van het grote huis zwaaide open.

Jonas wreef in zijn ogen. Hij kon niet geloven wat hij zag. Een dikke man, witte baard, een rood pak, zwarte laarzen. Een man met een vriendelijk gezicht. Een brede lach om zijn mond. De kerstman?

Jonas schudde zijn hoofd. De kerstman bestond niet. Het was allemaal verzonnen. Hij had gewoon een stomme droom waaruit hij nog niet wakker kon worden.

‘Kom binnen, Jonas. Kom binnen. Er is warme chocolademelk met slagroom en gemberkoek.’

Dat klonk in ieder geval goed. Jonas rilde nog steeds van de kou en de dikke sneeuwvlokken die vielen, maakten het er niet beter op. Even later zat Jonas, gewikkeld in een deken, op een stoel naast de brandende openhaard. De vlammen dansten op de maat van een kerstliedje. Zijn handen warmde hij aan de grote beker hete chocolademelk.

‘Jonas,’ de stem van de man klonk vriendelijk, ‘Jij gelooft niet in mij, niet in de kerst. Je bent een ongelovige, zoals wij dat hier noemen.’

Jonas haalde zijn schouders op. ‘Wat ik vraag, krijg ik nooit. Waarom zou ik er dan nog in geloven?’

‘Ik zal het je laten zien.’

Voordat Jonas het besepte – hij had zich niet bewogen – stond hij in een grote hal waar kleine mannetjes en vrouwtjes aan tafels allerlei speelgoed maakten. Hij voelde de hand van de kerstman op zijn schouder.

‘Dit zijn mijn kerstelfen. Zij maken het speelgoed dat ik ieder jaar aan alle kinderen schenk. Kijk maar rustig rond en misschien kun je wel meehelpen. De elfen hebben het nu extra druk. We eten om vijf uur.’

Jonas knikte. Het was zo raar. Hij stond hier, alleen in de grote hal waar zoveel verschillende cadeautjes werden gemaakt en ingepakt. *Zou het dan toch...?* Hij wist het niet. De kerstman leek wel echt. In ieder geval zag hij er net zo uit als op de plaatjes en zoals op de kerstkaarten die ze ieder jaar ontvingen van familie en vrienden.

Er was niemand die aandacht aan hem besteedde. Alle kerstelfen waren druk bezig.

Jonas dwaalde door de enorme hal. Goed, er werden dus echt cadeaus gemaakt door kerstelfen. Daarvan was hij nu wel overtuigd. Maar hoe kon de

kerstman weten welk meisje een pop wilde hebben of viltstiften, welke jongen een auto of een bouwdoos wenste? Zoveel kinderen met zoveel verschillende wensen. Waarom kreeg hij zijn grootste wens niet?

Het leek hem ook onmogelijk dat alle cadeaus in één nacht bij alle kinderen werden gebracht.

Een oude elf met lange, grijze haren tikte tegen zijn been. Het was alsof het kereltje zijn gedachten kon lezen. ‘Wil je de rendieren zien?’

Jonas knikte. Misschien zou dat weer een deel van het raadsel oplossen. Hij volgde de oude elf die met zijn korte benen voor hem uit rende.

In de stal was het warm en het rook er naar het verse hooi dat op de grond lag. De rendieren waren veel groter dan hij dacht.

‘Op kerstavond gebeurt er iets magisch,’ vertelde de oude elf. ‘Alleen op kerstavond kunnen de rendieren vliegen.’

‘Krijgen ze dan vleugels?’ vroeg Jonas nieuwsgierig.

‘Natuurlijk niet,’ lachte de elf hem uit. ‘Heb jij weleens een rendier met vleugels gezien? De rendieren vliegen omdat we erin geloven. Kom, dan gaan we Rudolph gedag zeggen. Hij houdt het meest van iets lekkers.’ Uit zijn broekzak haalde hij een stukje gemberkoek.

Met zijn grote, bruine ogen keek Rudolph naar Jonas, terwijl hij op de koek kauwde. Tot Jonas’ verbazing had hij echt een rode neus.

‘Je mag hem wel aaien.’

Voorzichtig strekte Jonas zijn hand uit. Op het moment dat hij de stugge vacht van Rudolph aanraakte, gebeurde er iets vreemds. Hij hoorde woorden in zijn hoofd. ‘Dag Jonas. Ik vind het leuk om je te ontmoeten. Over een paar dagen gaan we met de kerstman aan het werk. De mooiste avond van het jaar. We maken alle kinderen in de hele wereld blij.’

‘Hoe dan?’ zei Jonas hardop.

‘Geloof erin en wie weet wordt deze kerst ook voor jou de mooiste kerst die je ooit hebt meegemaakt.’

De oude elf schopte tegen zijn been. ‘Kom mee, het is tijd om te eten.’

Voordat Jonas het wist, zat hij in het grote huis bij de kerstman aan tafel.

De kerstman wreef in zijn handen. ‘We eten boerenkool met worst. Volgens mij hou jij daar wel van.’

‘Hoe weet u...?’

De kerstman glimlachte. ‘Beste Jonas, ik weet alles van je. Kijk maar.’

Voor Jonas zijn ogen ontvouwde zich een groot scherm. Hij zag zichzelf thuis in zijn kamer, op school tijdens de rekenles. De zomervakantie waar hij met het mooie weer in het zwembad sprong. Zijn vrienden waarmee hij voetbalde op het veld vlakbij zijn huis, zijn ouders. Het beeld veranderde. Hij zag de kerstboom die zijn vader had gehaald. Zijn moeder die vol trots alle versieringen bekeek.

Hij voelde de hand van de kerstman op zijn arm en een warm gevoel stroomde door zijn lichaam. Hij wilde naar huis en meehelpen om de kerstboom te versieren. Om kerst te vieren, zoals zijn moeder het graag wilde.

De kerstman tikte op zijn arm. ‘Ik denk dat je klaar bent voor kerst.’

Het tikken op zijn arm hield niet op. ‘Jonas, wakker worden.’

Jonas opende zijn ogen. Verbaasd keek hij om zich heen. Hij was thuis. Had hij alles gedroomd of...?

Geen droom. Hij had nog de smaak van boerenkool met worst in zijn mond, maar hij kon zich niet herinneren dat hij het ook had gegeten.

Hij ging rechtop zitten. ‘Gaan we de kerstboom versieren?’

‘Wil je meehelpen?’

‘Graag,’ zei Jonas en hij sprong overeind.

Het hele huis rook naar koekjes vermengd met de geur die de kerstboom verspreidde. Tevreden keek Jonas om zich heen. Hij had dit jaar de sneeuwbolletjes op het raam mogen spuiten. Het leek alsof het echt sneeuwde.

Eindelijk was het kerstavond. Vannacht zou Rudolph en alle andere rendieren samen met de kerstman de cadeaus rondbrengen. Hij had zich voorgenomen om wakker te blijven. Misschien zou hij de slee zien die werd voortgetrokken door de rendieren in de donkere nacht.

Jonas vroeg zich niet meer af hoe het mogelijk was. Hij geloofde erin.

Natuurlijk lukte het hem niet om wakker te blijven.

Op eerste kerstdag schrok hij pas om half acht wakker. Hij rook de geur van de kleine pannenkoeken die zijn moeder altijd voor het kerstontbijt bakte. Zo snel als hij kon kleepte Jonas zich aan, waste zich vluchtig en rende de trap af.

‘Fijne kerstdagen, jongen,’ zei zijn moeder.

‘Jij ook, mam,’ zei Jonas glunderend, terwijl hij aan tafel schoof.

Zijn vader kwam de keuken binnen met een rieten mand in zijn handen. ‘Ik denk dat je dit jaar op goede voet met de kerstman staat, jongen. Dit cadeau moesten we je direct geven. Er zit een briefje bij.’

Jonas pakte het aan en vouwde het open.

Beste Jonas,

Jouw wens gaat in vervulling. Geloven is genoeg. Fijne kerstdagen.

De kerstman. (En de groeten van Rudolph).

Met een felrode kleur op zijn wangen vouwde Jonas het briefje dicht en stopte het in zijn broekzak. Zou de kerstman werkelijk zijn allergrootste wens in vervulling laten gaan?

Voorzichtig tilde Jonas de doek op. Een paar bruine oogjes keek hem nieuwsgierig aan. Een kleine staart kwispelde uitbundig. Twee beige pootjes stonden op de rand van de mand.

Met tranen in zijn ogen tilde Jonas de pup uit de mand.

HEB JE GENOTEN VAN DIT VERHAAL?

VOLG MEER VAN DE UITGEVERIJ VIA:

Instagram: @uitgeverijhamleybooks

Facebook: Uitgeverij Hamley Books

TikTok: @hamleybooks

Website: hamleybooks.be

VOLG MEER VAN DE AUTEUR VIA:

Facebook: Karin Thomas